

[Per Hækkerup.]

direktiver, er det da meningen, at voldgiftsretten skal begynde sagsbehandlingen, jeg havde nær sagt på bar bund, på nyt grundlag uden hensyn til det stillede og af arbejderne godkendte mæglingsforslag?

Denne uklarhed og den forsinkelse af problemernes løsning, der følger af at vælge voldgiftsvejen, undgår man ved at acceptere det af regeringen fremsatte forslag om, at mæglingsforslaget ophøjes til lov.

På mit partis vegne skal jeg tilsige en hurtig behandling af det fremsatte lovforslag.

Erik Eriksen: Ordføreren for socialdemokratiet, det ærede medlem hr. Per Hækkerup, begyndte med at give tilslutning til lovforslaget, men det var uden glæde, sagde det ærede medlem.

Jeg kan for mit vedkommende hverken give udtryk for glæde eller tilslutning. Jeg har allerede ved tidligere lejlighed her i tinget givet udtryk for venstres syn på arbejdskonflikter og deres forløb. Jeg har ligeledes for en måneds tid siden bekendt mig til den opfattelse, at transportområdet indtager en nøgleposition — naturligvis. Det er ganske klart, at den arbejdskamp, vi har gennemlevet nu i over en måned, må bringes til afslutning. En udvidelse af transportstrejken kan træde i kraft i løbet af få dage. Varslet herom er jo allerede fremsat, og følgerne heraf vil være meget alvorlige; så langt er vi ganske enige.

Den høje regering, navnlig da den højtærede statsminister på den samlede regerings vegne, har med mellemrum og med forskellige ord givet udtryk for, at de to parter selv må forhandle sig til rette. Nu hørte vi, at socialdemokratiets ærede ordfører søger at dække den kovending, der her er sket, ved at citere nogle helt selvfølgeligelige ord, som Arbejdsgiverforeningens formand har sagt. Det er vist egentlig temmelig illustrerende.

Den højtærede arbejdsminister fandt sig også foranlediget til i sin fremsættelsestale

at rette en tak til den højtærede statsminister for den ihærdighed, som statsministeren har udvist i den tid, der er gået under arbejdskonflikterne. Jeg tvivler da ikke et øjeblik på, at den højtærede arbejdsminister havde en virkelig god mening med sine ord, men det forekommer mig unægteligt, at den højtærede arbejdsminister ikke drog den logiske slutning af sine ord om statsministerens ihærdighed, nemlig den, at det har vist sig at være en grumme dårlig politik, statsministeren og regeringen har ført.

Jeg skal i denne forbindelse pege på den utilfredshed, den bitterhed, vi er vidne til i snart sagt alle samfundskredse. Der er samlet ved til et bål, vi nok skal komme til at se blusse i den kommende tid. Og hvorfor? Ganske enkelt fordi regeringen konsekvent er veget udenom. Det er i hvert fald min faste overbevisning, at havde regeringen givet tilslutning til den samarbejdslinje, som oppositionen for over en måned siden lagde op til med sit forslag om standsning af arbejdskonflikterne, havde meget set anderledes ud, navnlig med fremtiden for øje. Jeg er desværre ret overbevist om, at vi hurtigt vil komme til at opleve ubehagelige ting i form af forskellig uro rundt om på arbejdspladserne.

Om selve lovforslaget, som det her foreligger til behandling, er der ikke forfærdelig mange ord at sige. Det er let overskueligt. Det tager jo ganske enkelt sigte på at bringe konflikterne til ophør i de fag, der er omfattet af afstemningsgruppe VII; dér skal man optage arbejdet på grundlag af det sidst stillede mæglingsforslag. Nu rettede socialdemokratiets ærede ordfører i denne forbindelse nogle spørgsmål til det konservative folkepartis formand, og jeg skal ikke gå nærmere ind derpå, men må dog sige, at ministeren jo notorisk havde to mæglingsforslag at vælge imellem, nemlig det oprindelige og det ændrede forslag, og den højtærede minister valgte det sidste, skønt det ikke var anbefalet af begge parter. Ministerens tale indeholdt ikke så meget